

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

april 1956 og blev drøftet på et udenrigsministermøde i Venedig i maj samme år. Planen indeholder forslag om oprettelse af en toldunion mellem de seks lande. Herved forstås en union, der fjerner told og andre handelsskranker mellem de seks lande og indfører fælles toldsatser udadtil. Denne toldunion tænkes i praksis gennemført gradvis over en periode, der endnu ikke er endeligt fastlagt, men som formentlig vil strække sig over 12-15 år. Endvidere indeholder planen forslag til et vidtgående økonomisk samarbejde. Man tænker sig, at der skal finde en harmonisering sted af den almindelige økonomiske politik i de seks lande, at der skal oprettes investeringsfunds og fælles tilpasningsfunds, og at der skal ske en gradvis frigørelse af arbejdskraftens og kapitalens bevægelser imellem de seks lande indbyrdes. Endelig er det tanken, at der skal oprettes et særligt landbrugssamarbejde med sigte på at indføre en fælles landbrugspolitik for de seks lande.

Det er hele dette udstrakte økonomiske samarbejde, der gør det berettiget at tale om, at de seks ikke alene stræber efter at gennemføre en toldunion, men som målsætning for deres arbejde faktisk har en egentlig økonomisk union.

For at formidle dette samarbejde skal der oprettes et system af fællesorganer. De fire vigtigste af disse fællesorganer er en parlamentarisk forsamling, et ministerråd, et organ, der kaldes den europæiske kommission, og endelig en domstol. Det er meningen, at ministerrådet skal træffe bindende beslutninger for de seks efter et kompliceret system af afstemningsregler. En række sager kan afgøres ved flertalsbeslutninger, andre vil formentlig kræve enighed og atter andre kvalificeret flertal.

Disse planer godkendtes på de seks udenrigsministres møde i Venedig som omtalt af den ærede ordfører for forespørgerne. Godkendelsen fandt dog kun sted med en række forbehold, som bl. a. blev taget fra

fransk side. Derefter blev et nyt embedsmandsudvalg igen nedsat med sæde i Bruxelles og igen under den dynamiske belgiske udenrigsminister Spaaks ledelse. Dette udvalg fik nu i opdrag at udarbejde et traktatudkast til den økonomiske union. Som jeg lige har haft lejlighed til at oplyse, forelå dette traktatudkast først for en halv snes dage siden, og udenrigsministrene har så sent som på et møde i sidste uge søgt at løse de stridsspørgsmål, der stod tilbage. Det ventes nu, at traktaten bliver underskrevet af de seks landes regeringer i begyndelsen af marts måned. Derefter skal den forelægges til godkendelse dels i GATT, dels i de seks landes parlamenter. Det er hensigten at fuldende parlamentsbehandlingen i løbet af foråret, således at traktaten kan foreligge endeligt ratificeret, inden sommeren kommer. Traktaten skulle derefter kunne træde i kraft i begyndelsen af 1958.

Det er altså rigtigt, at samarbejdet mellem de seks har stærk fart på. Bag ved denne hast kan ligge flere årsager; men jeg tror ikke, man tager fejl, når man går ud fra, at blandt disse findes den vurdering, at de politiske forudsætninger for en dristig udbygning af det økonomiske samarbejde i Vesteuropa i øjeblikket er relativt gunstige.

Den ærede ordfører for forespørgerne stillede blandt andre direkte spørgsmål det spørgsmål til mig, om vi stadig væk har adgang til at slutte os til de seks, eller om døren er lukket i. Jeg skal indskrænke mig til at svare, at så vidt jeg har forstået det, vil de seks' traktater komme til at indeholde en bestemmelse, der gør det muligt for udenforstående lande at forhandle om deres eventuelle tiltræden til de seks' aftaler.

Jeg skal derefter gå over til at gøre nogle bemærkninger om frihandelsområdet. Som jeg allerede har oplyst, kom det vesteuropæiske frihandelsråd ind i billedet på OEECs ministerrådsmøde i juli 1956. Her vedtog man på britisk initiativ at lade et særligt arbejdsudvalg foretage en teknisk undersøgelse af mulighederne for en asso-